

A Bíróság (harmadik tanács) 2010. április 29-i ítélete (a Conseil d'État (Franciaország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Solgar Vitamin's France, Valorimer SARL, Christian Fenioux, L'Arbre de Vie SARL, Source Claire, Nord Plantes EURL, RCS Distribution, Ponroy Santé, Syndicat de la Diététique et des Compléments Alimentaires kontra Ministre de l'Économie, des Finances et de l'Emploi, Ministre de la Santé, de la Jeunesse et des Sports, Ministre de l'Agriculture et de la Pêche

(C-446/08. sz. ügy) ⁽¹⁾

(2002/46/EK irányelv — Az étrend-kiegészítőkre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítése — Az étrend-kiegészítők előállításához felhasználható vitaminok és ásványi anyagok — Maximális mennyiségek — Uniós szintű harmonizáció — Hiány — A tagállamok hatásköre — Az e mennyiségek megállapítása érdekében tiszteletben tartandó módszerek és figyelembe veendő kritériumok — Az említett mennyiségeket megállapító nemzeti szabályozás — Nulla mennyiség megállapítása)

(2010/C 161/10)

Az eljárás nyelve: francia

A kérdést előterjesztő bíróság

Conseil d'État

Az alapeljárás felei

Felperesek: Solgar Vitamin's France, Valorimer SARL, Christian Fenioux, L'Arbre de Vie SARL, Source Claire, Nord Plantes EURL, RCS Distribution, Ponroy Santé, Syndicat de la Diététique et des Compléments Alimentaires

Alperesek: Ministre de l'Économie, des Finances et de l'Emploi, Ministre de la Santé, de la Jeunesse et des Sports, Ministre de l'Agriculture et de la Pêche

A következő részvételével: Syndicat de la Diététique et des Compléments Alimentaires

Tárgy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Conseil d'État (Franciaország) — Az étrend-kiegészítőkre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2002. június 10-i 2002/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 183., 51. o.; magyar nyelvű különkiadás: 13. fejezet, 29. kötet, 490. o.), és különösen annak 5. cikke (4) bekezdésének és 11. cikke (2) bekezdésének értelmezése — A tagállamoknak az étrend-kiegészítőben jelen lévő vitaminok és ásványi anyagok engedélyezett maximális mennyiségének a meghatározására vonatkozó hatásköre, az e területre vonatkozó közösségi szabályozás hiányában — A maximális mennyiség meghatározásakor követendő szem-

pontok — A fluor teljes tilalma, amelyet valamely tagállam hatóságai a fent hivatkozott irányelv 12. cikkében szereplő szabályokon túlmenően írnak elő — Az EK 28. és 30. cikkbe ütköző, kereskedelemre vonatkozó mennyiségi korlátozás

Rendelkező rész

1. Az étrend-kiegészítőkre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2002. június 10-i 2002/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy az EK-Szerződés sérelme nélkül a tagállamok rendelkeznek továbbra is hatáskörrel az étrend-kiegészítők előállításához felhasználható vitaminok és ásványi anyagok maximális mennyiségére vonatkozó szabályozás elfogadására mindaddig, amíg az Európai Bizottság ezen irányelv 5. cikke (4) bekezdésének megfelelően el nem fogadja ezeket a mennyiségeket.
2. A tagállamoknak az EK 28. cikk és az EK 30. cikk tiszteletben tartásának a kötelezettségén kívül az étrend-kiegészítők előállításához felhasználható vitaminok és ásványi anyagok maximális mennyiségének a megállapítása érdekében mindaddig figyelembe kell venniük a 2002/46 irányelv 5. cikkének (1) és (2) bekezdésében szereplő elemeket, ideértve az általánosan elfogadott tudományos adatokon alapuló kockázatértékelés követelményét is, amíg az Európai Bizottság az említett 5. cikk (4) bekezdése alapján el nem fogadja ezeket a mennyiségeket.
3. A 2002/46 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy olyan helyzetben, mint amilyen az alapügyben is felmerült, amikor az étrend-kiegészítők előállításához felhasználható ásványi anyag maximális mennyiségének a megállapítása során lehetetlen pontosan számszerűsíteni a más táplálkozási forrásból származó ilyen ásványi anyag bevitelének a mértékét, és amíg az Európai Bizottság ezen irányelv 5. cikke (4) bekezdésének megfelelően nem fogadja el az étrend-kiegészítők előállításához felhasználható vitaminok és ásványi anyagok maximális mennyiségét, a tagállam az EK 28. és EK 30. cikk tiszteletben tartásának feltételével a 2002/46 irányelv 12. cikkében előírt eljárás alkalmazása nélkül megállapíthatja az említett maximális mennyiséget nulla értékben, ha fennáll azon bizonyított kockázat, hogy e bevételek eléri a szóban forgó ásványi anyag biztonságos felső határértékét.
4. A 2002/46 irányelv 5. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az a körülmény, hogy a megfelelő címkézés visszatarthatja az általa megszólított fogyasztói csoportot a csekély mennyiségben számára jótékony hatású tápanyag bevitelétől, nem minősül releváns elemnek az étrend-kiegészítők előállításához felhasználható vitaminok és ásványi anyagok maximális mennyiségének a megállapítása során. A különböző fogyasztói csoportok változó mértékű érzékenységének a figyelembevétele csak akkor teszi lehetővé a tagállam számára, hogy az egyedi fogyasztói csoportra — mint például a gyermekek csoportjára — szabott ilyen maximális mennyiséget a lakosság egészére alkalmazza, ha ez az intézkedés arra korlátozódik, ami szükséges az e csoporthoz tartozó személyek egészségvédelmének a biztosításához, és ha az említett intézkedés arányos az általa kitűzött céllal, amely nem lenne elérhető az Európai Unión belüli kereskedelmet kevésbé korlátozó intézkedésekkel, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia.

5. A 2002/46 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az étrend-kiegészítők előállításához felhasználható vitaminok és ásványi anyagok maximális mennyiségének a megállapítása, amennyiben az emberi egészség bizonyított veszélyeztetése hiányában nem állapítottak meg biztonságos felső határértéket e vitaminok és ásványi anyagok esetében, hacsak ilyen intézkedést nem igazol az elővigyázatosság elve abban az esetben, ha egy tudományos kockázatelemzés felfedi, hogy bizonytalanság áll fenn az egészséget érintő tényleges kockázat meglétét vagy terjedelmét illetően. Miután e biztonságos felső határértéket megállapították, nem zárható ki annak a lehetősége, hogy az ilyen maximális mennyiséget észrevehetően az említett határérték alatt állapítsák meg, amennyiben e maximális mennyiségek megállapítása igazolható a 2002/46 irányelv 5. cikkének (1) és (2) bekezdésében szereplő elemek figyelembevételével, és amennyiben az megfelel az arányosság elvének. A kérdést előterjesztő bíróság feladata ennek mérlegelése, amit esetről esetre kell elvégeznie.

(¹) HL C 327., 2008.12.20.

A Bíróság (első tanács) 2010. április 22-i ítélete (a Landesgericht Innsbruck (Ausztria) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Zentralbetriebsrat der Landeskrankenhäuser Tirols kontra Land Tirol

(C-486/08. sz. ügy) (¹)

(Szociálpolitika — A részmunkaidős foglalkoztatásról szóló keretmegállapodás és a határozott ideig tartó munkaviszonyról szóló keretmegállapodás — A nemzeti szabályozásban előírt, a részmunkaidőben, az alkalmi jelleggel, illetve a határozott idejű szerződéssel foglalkoztatott szerződéses alkalmazottak számára hátrányos rendelkezések — Az egyenlő bánásmód elve)

(2010/C 161/11)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Landesgericht Innsbruck

Az alapeljárás felei

Felperes: Zentralbetriebsrat der Landeskrankenhäuser Tirols

Alperes: Land Tirol

Tárgy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Landesgericht Innsbruck — Az UNICE, a CEEP és az ESZSZ által a részmunkaidős foglalkoztatásról kötött keretmegállapodásról szóló, 1997.

december 15-i 97/81/EK tanácsi irányelv (HL L 14., 9. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 3. kötet, 267. o.) melléklete 4. szakaszának, az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodásról szóló, 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv (HL L 175., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 3. kötet, 368. o.) melléklete 4. szakaszának, valamint a férfiak és nők közötti esélyegyenlőség és egyenlő bánásmód elvének a foglalkoztatás és munkavégzés területén történő megvalósításáról szóló, 2006. július 5-i 2006/54/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 204., 23. o.) 14. cikke (1) bekezdése c) pontjának értelmezése — A szerződéses alkalmazottakra vonatkozó olyan nemzeti szabályozás, amely a részmunkaidőben, az alkalmi jelleggel, illetve a határozott idejű munkaviszony keretében foglalkoztatott munkavállalók egyes csoportjait kizárja saját hatálya alól — Hátrányos rendelkezések az éves szabadsághoz való jog tekintetében a teljes munkaidős foglalkoztatásból a részmunkaidős foglalkoztatásba átlépő alkalmazottak, továbbá a kétéves szülői szabadságot igénybe vevő alkalmazottak számára — A férfi és női, a részmunkaidős és a teljes munkaidős, valamint a határozott időre szóló és a határozatlan időre szóló szerződéssel rendelkező munkavállalókkal szembeni egyenlő bánásmód elve

Rendelkező rész

1. A vonatkozó uniós jogot és különösen az 1998. április 7-i 98/23/EK tanácsi irányelvvel módosított, az UNICE, a CEEP és az ESZSZ által a részmunkaidős foglalkoztatásról kötött keretmegállapodásról szóló, 1997. december 15-i 97/81/EK tanácsi irányelv mellékletében szereplő, a részmunkaidős foglalkoztatásról 1997. június 6-án kötött keretmegállapodás 4. szakaszának 2. pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, mint a szerződéses alkalmazottakról szóló, 2000. november 8-i tiroli tartományi törvény (Tiroler Landes-Vertragsbedienstetengesetz) 2009. február 1-jéig hatályos változata 55. §-ának (5) bekezdése, amely szerint ha a munkavállaló munkaidője módosul, a fel nem használt szabadságot úgy igazítják ki, hogy azon munkavállalónak, akit teljes munkaidőben történő foglalkoztatást követően részmunkaidőben foglalkoztatnak, a teljes munkaidőben történő foglalkoztatás ideje alatt megszerzett fizetett éves szabadsága — anélkül, hogy lehetősége lett volna ehhez való jogával élni — csökken, illetve ezt a szabadságot már csak a fizetett szabadság helyettesítésére szolgáló, kisebb összegű juttatás formájában veheti igénybe.

2. Az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodásról szóló, 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv mellékletében szereplő, a határozott ideig tartó munkaviszonyról 1999. március 18-án kötött keretmegállapodás 4. szakaszát úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, mint a szerződéses alkalmazottakról szóló, 2000. november 8-i tiroli tartományi törvény 2009. február 1-jéig hatályos változata 1. §-a (2) bekezdésének m) pontja, amely kizárja e törvény hatálya alól azon munkavállalókat, akiknek legfeljebb hat hónapos határozott időre szóló munkaszerződésük van, illetve akik csak alkalmi munkát végeznek.